פאַרלוירענע לעבנס

(דערציילונג)
פון ש. עדלהייט

— 1 —

פופצן יאָר האָבן זיי זיך ניט געזען. באַגעגנט האָבן זיי זיך, ווען זי איז נאָך געווען א "גרינע", כמעט ערשט פון שיף אַראָפּ. זי איז נאָך דאַמאָלסט געווען זייער יונג, קוים פופצן יאָר אַלט; זי איז געקומען צו איר שוועסטער און דאָרט האָבן זיי זיך צום ערשטן מאָל באַגעגענט.

— דאָס איז מיין איינגעסטע שוועסטער, חנה'לע, און דאָס איז מאָרים גודמאַן, אונזערער זייער א גוטער פריינט, — אַזוי האָט די שוועסטער זיי דאַמאָלסט פאַרגעשטעלט.

מאָרים איז שוין דאַמאָלסט אַלט גע־ווען זעקס און צוואַנציק יאָר און איז שוין געווען אין אַמעריקע א היבש ביסל יאָרן. ער האָט געהאַט א גוטע מלאכה אין האַנט און האָט גוט פאַרדינט.

חנה'לע איז געווען א יונגינקע, א שלאַנקע און זייער שיין אַנטוויקלט. איר פּנים איז נאָך געווען פריש. אירע בלויע אויגן האָבן געקוקט אין דער וועלט אַריין מיט א נאַאיווער אומשולד און באַהאַל־טענער ייִנגערקייט. זי האָט אַלץ גע־וואָלט פאַרשטיין, אַלץ געוואָלט וויסן;

א ניי יאָר
פון פרייד
און פראָספּעריטעט
צו אונזערע צאַלרייכע אידישע פריינט
אין סאַסקאַטון און אומגעגנט

S. A. EARLY
& COMPANY
הי. גרעין, פיד און מעל
198 Ave. A, S. Saskatoon

א פרייליך ניי יאָר
ווינשן מיר צו אונזער אידישער געמיינדע אין סאַסקאַטון
COMMERCIAL CAFE
אַלע אונזערע געקעכצן זיינען צוגעגרייט און סערווירט בלויז פון ווייסע באַדינער
"באַריטט פאַר אונזער קאַפע"
118-20th Street, West
Saskatoon, Sask.

לשנה טובה תכתבו ותחתמו
ניי יאָר באַגריסונגען צו דער אידישער באַפעלקערונג פון סאַסקאַטון און אומגעגנט
Palm Milk
פאַר יעדן עלטער
PALM DAIRIES LTD.
487 1st Ave. N. Saskatoon

אַמעריקע איז פאַר איר געווען א נייע, אומבאַקאַנטע וועלט און זי האָט זיך גע־וואָלט באַקענען מיט'ן נייעם לעבן.

מאָרים איז געווען זייער גוט באַפריי־דעט מיט חנה'לעס נאָנצער משפחה. ער האָט זיך ניט איין מאָל געוואונשן צו קאָנען ווערן איינער פון זייער משפחה.

ווען חנה'לע איז געקומען, האָט זיך דער וואונש ביי אים נאָך מער פאַר־שטאַרקט. קוקנדיק אויף איר יונגן און שיינעם פּנים, האָט זיך א שטילע האָ־פענונג אין האַרצן ביי אים אַרויסגעגנ'גנב־עט, אַז אפשר וועט אים געלונגען זי פאַר זיך צו געוויינען; אמת, ער איז א סך עלטער פון איר, אָבער טרעפט דען ניט אַזעלכע זאַכן? א מאַן האָט א רעכט עלטער צו זיין . . . אין זיינע געדאַנקען האָבן זיך שוין געמאָלן ביל'דער, ווען זי וועט זיין זיי כלה, זיין ווייב . . . ער וועט זי אויף די הענט אַרומטראָגן, ער וועט זי גליקלאַך מאַכן. מ'דאַרף פּרוּ־ווען א רעד מאַן מיט איר שוועסטער, האָט ער געטראַכט. זי וועט איינזען, אַז ער איז א גוטער שידוך פאַר חנה'לען. און ער האָט באַשלאָסן, אַז היינט נאָך דער אַרבעט וועט ער מיט איר רעדן. עס זיינען אָבער אַוועק און ער האָט ניט געקענט אַוועק זאָגן מיט איר, אָבער זאָגן און ווענען אַ גוטן אָוונט. זי האָט אַלץ גע־וואָלט פאַרשטיין, אַלץ געוואָלט וויסן;

א ניי יאָר
פון פרייד
און פראָספּעריטעט
צו אונזערע צאַלרייכע אידישע פריינט
אין סאַסקאַטון און אומגעגנט

S. A. EARLY
& COMPANY
הי. גרעין, פיד און מעל
198 Ave. A, S. Saskatoon

לשנה טובה תכתבו ותחתמו
מיר ווינשן אַלע אונזערע אידישע פריינט און פאַטראָנייזער
א געזונטן, פרייליכן און גליקלאַכן ניי יאָר
מיר דאַנקען אייך פאַר אייערע ביזנעס וואָס איר האָט אונז געגעבן לעצטן יאָר און מיר האָפן צו באַדינען אייך אויף אַן ענלאַכן אופן אויך אין פאַרלויף פון קומענדיקן יאָר.
DOMINION BOTTLING WORKS
202 AVE. C. S. and 21ST STREET SASKATOON, SASK.

לשנה טובה תכתבו ותחתמו
מיר ווינשן מיר צו אונזער אידישער געמיינדע אין סאַסקאַטון
COMMERCIAL CAFE
אַלע אונזערע געקעכצן זיינען צוגעגרייט און סערווירט בלויז פון ווייסע באַדינער
"באַריטט פאַר אונזער קאַפע"
118-20th Street, West
Saskatoon, Sask.

— 2 —

פופצן יאָר זיינען אַוועק זייט זי האָט צום ערשטן מאָל זיך באַגעגנט מיט מאָרים גודמאַן און אַר איז שוין כמעט ווי פאַרלאָשן געווען פון איר זכרון. נאָר ערגעץ־וואו, אין דער טיפעניש פון איר נשמה האָט נאָך געגלאָם א פונק, וואָס זיינע אַמאָליקע שטילע בליקן האָ־בען אָנגעצונדן, און ס'האָט זיך נאָך גע־הערט א שטילער עכאָ־קלאַנג פון די צערטלאַכע ווערטער, וואָס ער האָט גע־דערזאָגט און זי האָט ניט פאַרשטאַנען...

א זומערדיקער נאַכמיטאָג. אין גאַס האָט זיך אַרומגעטראָגן א פאַרשטיקטע, הייסע לופט, פון וועלכע מענשן וואָלטן גערן אַנטלאָפן ערגעץ זיך אין א שאַטן צו באַהאַלטן, נאָר זייענדיק געצוואונגען צו טראָגן דעם אַלטעגלאַכן יאָך פון פאַר־נסה, מוזן זיי אָט די פאַרשטיקטקייט אַריבערטראָגן און זיך באַשעפטיקן מיט דעם, וואָס דאָס לעבן האָט פאַר זיי אויס־געקליבן.

חנה'לע איז פון ערגעץ אַהיים געגאַנ־גען. א לייכט זומערדיק קליידל און גע־שמאַקפולן און חנ'עוודיק געלעגן אויף איר פולן און שיינעם קערפּער. זי האָט זיך אָפּגעשטעלט ביי א שוי־פענסטער, באַטראַכטן די אַלע זאַכן וואָס זיינען דאָרט געווען אויסגעהאַנגען. פּלוצלונג האָט זי דערהערט הינטער זיך א שטילע און ניט זיכערע שטימע, ווי עס רופט זי ווער: — חנה'לע! חנה'לע!

זי האָט זיך אומגעקוקט, לעבן איר איז געשטאַנען א נעט געקליידעטער מאַן, געקוקט אויף איר מיט א פאַרוואונדערטן בליק און געפרעגט שטיל: — חנה'לע? חנה'לע?

—יאָ, חנה'לע, האָט זי קוקנדיק אויף אים געענטפערט; אָבער פון וואַנען קאָנט איר מיך? און ווער — — — — — ווער . . .

זי האָט אים דערקאַנט: — אַ, מר. גודמאַן! איך האָב אייך ניט דערקאַנט, שוין אַזוי לאַנג אייך ניט געזען.

ער האָט א ווײַלע געקוקט אויף איר. ניט וויסנדיק וואָס צו זאָגן. ער האָט דערפילט, אַז ביי אים אין אין האַרצן נאָך פאַראַן יענער אַמאָליקער באַגער.

— נו, ווי גייט עס אייך? וואָס מאַכט איר? — האָט זי אים געפרעגט, און דער באַלד פאַרלאָשענער פונק פון איר נשמה האָט זיך ווידער צעגלייט.

— א דאַנק, חנה'לע, א דאַנק; און דו . . . איך מיין, און איר, וואָס מאַכט? ווי גייט עס אייך?

— אָט אַזוי, האָט זי שטיל א זיפץ געטאָן, מען לעבט . . . און וואו זייט איר דאָס געווען די נאַנצע צייט? פאַר־שוואונדן, אפילו ניט געלאָזט הערן פון זיך.

— האָט איר דען געוואָלט הערן פון מיר? איך בין דאָך געווען אַן איבער־קער אויף אייער וועג . . .

חנה'לע האָט פאַרשעמט אַרונטערגע־לאָזן דעם קאָפּ און האָט זיך שטיל פאַר־ענטפערט: — ווער האָט געזאָלט ווי־סען? איר האָט דאָך גאָרניט געזאָגט.

ער האָט א ווײַלע געקוקט אויף איר מיט א באַהאַלטענעם פאַרוואונדערן און האָט שטיל געזאָגט: — אַז איר האָט זיך דאַמאָלסט געאיילט, איר האָט חתר־נה געהאַט און מיך איבערגעלאָזן מיט מיין חלום . . . וואָס־זשע אַנדערש האָב איך געקאָנט טאָן, אַז ניט פאַרשווינדן? לאָזן הערן פון זיך? צו וועמען? צו וואָס? נאָר וואָס דאַרפן מיר שטיין אין נאַס און רעדן פון זאַכן וואָס קאָנען אַנ־דערש ניט ווערן? אָט האָב איך דאָ מיין מאַשין, זעצט זיך אַריין און איר וועט פאָרן צו מיר אַהיים.

— וואָס רעדט איר, מר. גודמאַן? צו אייך אַהיים? האָט זי דערשטוינט גע־פרעגט.

שרעקט זיך ניט, חנה'לע. אין מיין היים איז דאָ מיין פרוי, מיינע קינדער־לאַך, איר וועט מיט־אונז א ביסל פאַר־ברייגנען.

חנה'לע איז געבליבן שטיין א פאַר־טראַכטע, געקוקט אויף דעם גרויסן און רייכן אַוטאָמאָביל, וואָס איז געשטאַנען ביי דער זייט נאַס, געקוקט אויף גודמאַנ־ען און א שטילער זיפץ האָט זיך אַרויס־געריסן פון איר ברוסט.

— וואָס־זשע טראַכט איר, חנה'לע?

— עס, נאַרישקייטן. איך טראַכט, ווי אַזוי איר האָט מיך דערקאַנט נאָך אַזויפיל יאָרן מיך ניט זענדיק.

— פאַרנדיק אין מאַשין האָב איך אייך דערזען פון דערווייטנס, איך האָב זיך אָפּגעשטעלט און געוואַרט ביז איר וועט נעענטער צוקומען. איר האָט זיך אַוועקגעשטעלט ביים שוי־פענסטער, האָב איך אייך דערקאַנט. נו, חנה'לע, גייט אַריין אין מאַשין און מיר וועלן פאָרן.

— ניין, מר. גודמאַן, ניט היינט. איך קאָן היינט ניט, מיין מאַן וועט באַלד אַהיים קומען פון דער אַרבעט; אַן אַנ־דערש מאָל, אפשר קומענדיקע וואָך.

— נוט, — האָט ער צופרידן גע־זאָגט. — דאָ האָט איר מיין קאַרט, און קומענדיקן דאָנסטאָג נאָכמיטאָג זאָלט איר קומען צו מיר.

זי האָט אים צוגעזאָגט. ער האָט זיך מיט איר געזעגנט, אַריינגעזעצט זיך אין דער מאַשין און איז אַוועקגעפאָרן.

חנה'לע האָט א ווײַלע נאָכגעקוקט ווי דער אַוטאָמאָביל פאַרשווינדט אין דער ווייטקייט פון די גאַסן. פאַר אַן אויגנ־בליק האָט זיך ניט געקאָנט פאָרגעסן. איך בין געווען ריין, מר. גודמאַן, איך האָב אַלץ געזאָגט, אַז איך האָב געמיינט, אַז איך וועל חתונה האָבן, וועל איך פאַרגעסן, וועל איך אויפהערן צו ביינקען נאָך דעם אַמאָליקן, נאָך אייך . . . אָבער אומזיסט, איך קאָן דאָס אַמאָליקע פון מיין האַרצן ניט אַרויס רייסן . . .

—געעמטער צוקומענדיק צו איר האָט ער מיט א שטילער ליידנשאַפט געזאָגט:

— חנה'לע, קאָן דאָס אַמאָליקע ניט צו־ריקקומען? קאָן מען דאָס פאַרפאַלטע ניט פאַרבעסערן?

— וואָס מיינט איר, מר. גודמאַן? — האָט זי דערשראָקן געפרעגט.

— איך מיין, חליליה, ניט קיין שלעכ־טעס, — האָט ער, פאַרשטייענדיק איר שרעק, געענטפערט.

— וואָס מיינט איר? ווי אַזוי דען? אַפשר איז דאָך שוין אַלץ פאַרפאַלן. איר האָט א פרוי . . . קינדער . . . און איך האָב א מאַן . . .

— ס'איז ניט פאַרפאַלן . . . חנה'לע, מען קאָן זיך באַפרייען. איך בין רייך, איך קאָן אַלץ מעגלאַך מאַכן . . .

— ניין, מר. גודמאַן, דאָס ניט! דאָס טאָרן מיר ניט טאָן! עס וועלן זיין

(שלוס אויף זייט 6)

הארציקע
באַגריסונג צום נייעם יאָר
צו מיינע אידישע פריינט אין סאַסקאַטון
זאָל דער נייער יאָר איך ברייגגען
גליק און פרייד.
G. W. NORMAN
PRINTER
225 20th Street W. Saskatoon, Sask.

הארציקסטע ניי יאָר באַגריסונגען צו
: אונזערע צאַלרייכע אידישע פריינט :
Maguire Lumber Co. Ltd.
דילערס אין
אַלע סאָרטן בילדינג מאַטעריאַלן
אויסשליסלאַכע דיסטריבוטאָרן פון
עמפּרעס קויל
Phone 2962 2nd Ave. and King Street
SASKATOON, SASK.

לשנה טובה תכתבו ותחתמו
מיר ווינשן אַלע אונזערע אידישע פריינט און פאַטראָנייזער
א געזונטן, פרייליכן און גליקלאַכן ניי יאָר
מיר דאַנקען אייך פאַר אייערע ביזנעס וואָס איר האָט אונז געגעבן לעצטן יאָר און מיר האָפן צו באַדינען אייך אויף אַן ענלאַכן אופן אויך אין פאַרלויף פון קומענדיקן יאָר.
DOMINION BOTTLING WORKS
202 AVE. C. S. and 21ST STREET SASKATOON, SASK.

— 3 —

א גאַנצע וואָך האָט זיך חנה'לע געגרייט פאַרדעם דינסטאָג. פון דעם באַזוך, וואָס זי דאַרף מאַכן, האָט זי קיינעם ניט גע־זאָגט. זי האָט געוואָלט, אַז עס זאָל בלייב־ען אַנדערן סוד, אַז ווען דער דינסטאָג איז געקומען, האָט זי אָנגעטאָן איר שענסטע קליידל און איז מיט דער אונטערערדישער באַן געפאָרן צו מאָרים גודמאַן.

מאָרים גודמאַן האָט געוואוינט אין דער נייער גענגט פון פלעטבוש, אין אַן איינגעגער הויז מיט א גאָרטן אַרום.

קומענדיק אַהין, האָט דאָס אַלץ פאַר איר, חנה'לע, אויסגעזעען ווי א חלום: אַזא שיינקייט, אַזא פּראַכט . . . אָט דאָ וואוינט ער, דער וואָס האָט אַמאָל געלעכצט נאָך איר, וואָס האָט איר אַמאָל אַזוי שטיל ליבט געהאַט . . .

זי האָט אָנגעקלונגען, א דינסט האָט האָט פאַר די טיר געעפנט און האָט איר אַריינגעפירט אין א הערלאַך שיינעם זאַל, וואו מאָרים איז געשטאַנען און געוואַרט פאַר איר.

— נו, זייט ווילקאָמען אין מיין הויז, חנה'לע, מאַכט זיך באַקוועם, טוט אויס אייער הוט.

— איך דאַנק אייך, מר. גודמאַן. אָט דאָ וואַנגינט איר! שיין, זייער שיין . . . און וואו איז מרס. גודמאַן, אייער פרוי?

— אָט רוף איך זי שוין אַריין, זיצט דערווייל; אַנטשולדיקט. ער איז אַרויס.

א ווײַלע איז חנה'לע געבליבן שטיין באַוואונדערנדיק אַלעס וואָס זי האָט גע־זען. דאָס טייערע און שיינע מעבל, די רייכע דיוואַנעס, דעם קרישטאַלענעם לאָמפּ, די שטילע אָנגעגעמע ליכט, וואָס איז אַריינגעפאַלן דורך די האַלב־אָפּענע פענסטער, דאָס זאַנפטע ווינטל, וואָס האָט אַריינגעבלאָזן אַזוי שטיל און צאַרט פונ'ם גאָרטן. עס האָט זיך איר געדאַכט, אַז זי געפינט זיך אין א כ'ר־שוף פאַלאַץ, וואו עס שלאָפט א פּרינץ פון "טויזנט און איין נאַכט".

— ווי הערלאַך דאָ איז אַלץ! און דאָס באַלאַנגט אַלץ צו אים, צו אים, וועל־כער האָט זי אַמאָל אַזוי ליב געהאַט, דאָס אַלץ האָט אויף געקאָנט זיין איר'ס נאָר זי האָט ניט פאַרשטאַנען.

מאָרים איז צוגעקומען מיט זיין פרוי, אַן עלעגאַנטע דאַמע, אָבער ניט קיין שיין פּנים און א סך עלטער פון חנה'לען.

— דאָס איז מיין פרוי, — האָט מאָ־רים פאָרגעשטעלט, — און דאָס איז חנה־לע, מרס. ע . . .

— מרס. גראָסבערג, האָט חנה'לע צור־גענעבן. זיי האָבן זיך די הענט גע־גרייכט און זיי האָבן זיך אַלע דריי אַוועק־געזעצט.

א ווײַלע שפּעטער האָט זיך מרס. גוד־מאַן אַנטשולדיקט: — איר וועט מיר אַנטשולדיקן, מרס. גראָסבערג, איך האָב נאָך א סך זאַכן צו באַזאָרגן, אויף דינ־סטען קאָן מען זיך באַגנאַנען ניט פאַר־לאַזן. איר וועט דאָ בלייבן מיט מיין מאַן. מן הסתם האָט איר זיך וואָס צו דערציילן פון די אַמאָליקע יאָרן. מר. גודמאַן האָט שטענדיק ליב צו רעדן פון די אַמאָליקע צייטן, בפרט פון אייך און פון אייער שוועסטער רעדט ער אַלע־מאָל; אַנטשולדיקט, מרס. גראָסבערג, אַז איך וועל זיך נאָר אָפּ־פאָרען, וועל איך גלייך אַריינקומען — און זי איז אַוועק.

א ווײַלע זיינען מר. גודמאַן און חנה'־לע געזעסן שטיל. עפּעס אַזוי ווי ביידע וואָלטן זיך פאַרטראַכט אַן "אַמאָליקן", וואָס מרס. גודמאַן האָט דערמאָנט.

מאָרים האָט אונטערבראָכן די שטיל־קייט:

— נו, חנה'לע, ווי געפעל טאַייך מיין וואוינונג?

— זייער שיין; זייער שיין! איר מוזט זיין רייך, מר. גודמאַן.

— ניט צו פאַרזינדיקן, — האָט ער שטיל געענטפערט. אַן איינגוויז, א גוטע איינקונפט . . . עס פעלט נאָר ניט, אָבער . . . . עס איז פאַרט ניט דאָס . . . ניט דאָס . . .

— וואָס הייסט? — האָט חנה'לע פאַרוואונדערט געפרעגט.

— ס'איז ניט דאָס, וואָס ס'האָט גע־קאָנט זיין, ווען . . . ווען . . .

— וואָס ווען? מר. גודמאַן!

— ווען איר, חנה'לע, וואָלט דאָ גע־ווען די באַלעבאָסטע.

חנה'לע האָט זיך כמעט ווי דערשראָ־קען: — וואָס הייסט? אַן אייער פרוי? האָט איר זי דען ניט ליב? לעבט איר ניט צופרידן מיט איר?

— לעבן צופרידן איז נאָך קיין ליבע . . . ליב געהאַט האָב איך נאָר איין מאָל . . . . אייך, חנה'לע, אייך . . און איר האָט מיך ניט פאַרשטאַנען . . . אַשאַר ניט קיין געוואַלט פאַרשטיין.

חנה'לע האָט אַרונטערגעלאָזן דעם קאָפּ. — וואָס רעדט איר, מר. גודמאַן? איר האָט פאַרגעסן? שוין פופצן יאָר זיינען אַוועק זיין דאָ, איך בין נאָך געווען אַזוי יונג, איך האָב ווירקלאַך ניט פאַרשטאַנען . . .

— און דאָך האָב איר חתונה געהאַט, ווייל יענער איז געווען אינגער און אָפּ־שר שענער פון מיר . . . אוי, ווי איך האָב געליטן! איך האָב דאָרט ניט גע־קאָנט זיין — בי זאַך אַוועק, איך האָב געהערט, אַז מיט יענעם ערשטן האָט איך זיך געגמט און איר האָט נאָך אַמאָל חתונה געהאַט. מיר האָט דאָס גליק גע־שפּילט, איך בין געווען ריין, אָבער אַז איך האָב אין ניט געקאָנט פאַרגעסן, איך קאָן דאָס אַמאָליקע ניט אַרויס רייסן . . . אָט דאָ, מר. גודמאַן, איך קאָן דאָס אַמאָליקע פון מיין האַרצן ניט אַרויס רייסן . . .

— זייער שיין; זייער שיין! איר מוזט זיין רייך, מר. גודמאַן.

— ניט צו פאַרזינדיקן, — האָט ער שטיל געענטפערט. אַן איינגוויז, א גוטע איינקונפט . . . עס פעלט נאָר ניט, אָבער . . . . עס איז פאַרט ניט דאָס . . . ניט דאָס . . .

— וואָס הייסט? — האָט חנה'לע פאַרוואונדערט געפרעגט.

— ס'איז ניט דאָס, וואָס ס'האָט גע־קאָנט זיין, ווען . . . ווען . . .

— וואָס ווען? מר. גודמאַן!

— ווען איר, חנה'לע, וואָלט דאָ גע־ווען די באַלעבאָסטע.

חנה'לע האָט זיך כמעט ווי דערשראָ־קען: — וואָס הייסט? אַן אייער פרוי? האָט איר זי דען ניט ליב? לעבט איר ניט צופרידן מיט איר?

— לעבן צופרידן איז נאָך קיין ליבע . . . ליב געהאַט האָב איך נאָר איין מאָל . . . . אייך, חנה'לע, אייך . . און איר האָט מיך ניט פאַרשטאַנען . . . אַשאַר ניט געוואָלט פאַרשטיין.

חנה'לע האָט אַרונטערגעלאָזן דעם קאָפּ. — וואָס רעדט איר, מר. גודמאַן? איר האָט פאַרגעסן? שוין פופצן יאָר זיינען אַוועק זיין דאָ, איך בין נאָך געווען אַזוי יונג, איך האָב ווירקלאַך ניט פאַרשטאַנען . . .

— נו, חנה'לע, ווי געפעל טאַייך מיין וואוינונג?

— זייער שיין; זייער שיין! איר מוזט זיין רייך, מר. גודמאַן.

— ניט צו פאַרזינדיקן, — האָט ער שטיל געענטפערט. אַן איינגוויז, א גוטע איינקונפט . . . עס פעלט נאָר ניט, אָבער . . . . עס איז פאַרט ניט דאָס . . . ניט דאָס . . .

— וואָס הייסט? — האָט חנה'לע פאַרוואונדערט געפרעגט.

— ס'איז ניט דאָס, וואָס ס'האָט גע־קאָנט זיין, ווען . . . ווען . . .

— וואָס ווען? מר. גודמאַן!

— ווען איר, חנה'לע, וואָלט דאָ גע־ווען די באַלעבאָסטע.

חנה'לע האָט זיך כמעט ווי דערשראָ־קען: — וואָס הייסט? אַן אייער פרוי? האָט איר זי דען ניט ליב? לעבט איר ניט צופרידן מיט איר?

— לעבן צופרידן איז נאָך קיין ליבע . . . ליב געהאַט האָב איך נאָר איין מאָל . . . . אייך, חנה'לע, אייך . . און איר האָט מיך ניט פאַרשטאַנען . . . אַשאַר ניט געוואָלט פאַרשטיין.

חנה'לע האָט אַרונטערגעלאָזן דעם קאָפּ. — וואָס רעדט איר, מר. גודמאַן? איר האָט פאַרגעסן? שוין פופצן יאָר זיינען אַוועק זיין דאָ, איך בין נאָך געווען אַזוי יונג, איך האָב ווירקלאַך ניט פאַרשטאַנען . . .

— נו, חנה'לע, ווי געפעל טאַייך מיין וואוינונג?

— זייער שיין; זייער שיין! איר מוזט זיין רייך, מר. גודמאַן.

— ניט צו פאַרזינדיקן, — האָט ער שטיל געענטפערט. אַן איינגוויז, א גוטע איינקונפט . . . עס פעלט נאָר ניט, אָבער . . . . עס איז פאַרט ניט דאָס . . . ניט דאָס . . .

— וואָס הייסט? — האָט חנה'לע פאַרוואונדערט געפרעגט.

— ס'איז ניט דאָס, וואָס ס'האָט גע־קאָנט זיין, ווען . . . ווען . . .

— וואָס ווען? מר. גודמאַן!

— ווען איר, חנה'לע, וואָלט דאָ גע־ווען די באַלעבאָסטע.

חנה'לע האָט זיך כמעט ווי דערשראָ־קען: — וואָס הייסט? אַן אייער פרוי? האָט איר זי דען ניט ליב? לעבט איר ניט צופרידן מיט איר?

— לעבן צופרידן איז נאָך קיין ליבע . . . ליב געהאַט האָב איך נאָר איין מאָל . . . . אייך, חנה'לע, אייך . . און איר האָט מיך ניט פאַרשטאַנען . . . אַשאַר ניט געוואָלט פאַרשטיין.

חנה'לע האָט אַרונטערגעלאָזן דעם קאָפּ. — וואָס רעדט איר, מר. גודמאַן? איר האָט פאַרגעסן? שוין פופצן יאָר זיינען אַוועק זיין דאָ, איך בין נאָך געווען אַזוי יונג, איך האָב ווירקלאַך ניט פאַרשטאַנען . . .

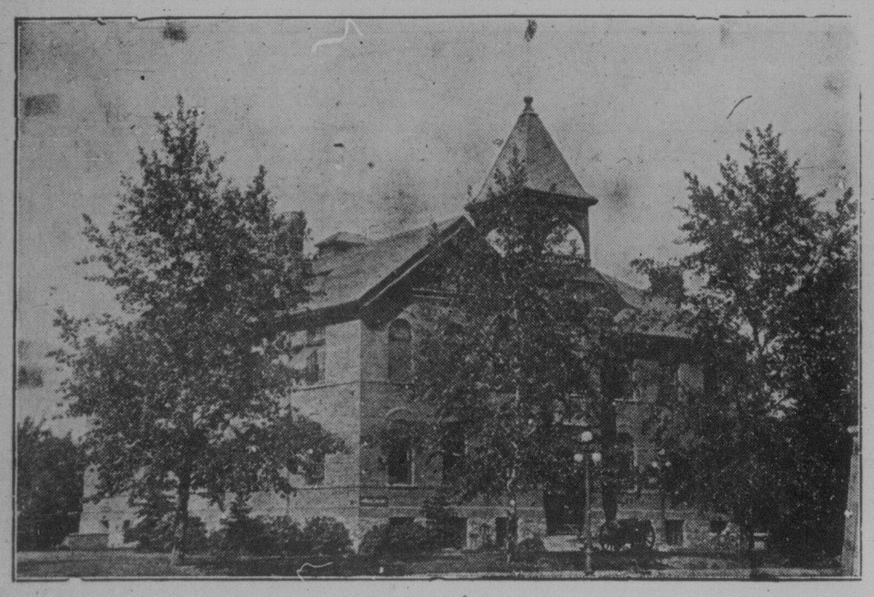

סיטי האַל — סאַסקאַטון